

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 618.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181856048/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Hvert flygtigt Kys en ledig Søndagstime, hver ringe Haandsrækning i Nøds eller Eng saas af Dorre under en mangedobbelt Forstørrelse og gav Anledning til Forhaabninger, som Per ikke tænkte paa at fyldestgjøre.

Den Dag, han flytted ud, gik Dorre og hjalp ham hans Klædeskab paa Vognen. For hvert Trin de flytted Fødderne med det plumpe uhandelige Møbel, randt Dorres blanke Taarer ned over Skabets gurede Døre. Saadanne tunge Folk som Dorre græder saadanne store, tunge Taarer.

Per skjæved noget forlegen over til disse Taarer; bare man var vel ude af Gaarden, tænkte han og strøg en Spindelvæv saa tyk som et Tov bort fra Skabets Bagbeklædning.

„Ja du har jo lovet at sy mig en Spænde i den Vest, du ved; saa den kan jo blive her til en anden Gang“.

„Ja“, sa Dorre, allerede en Smule trøstet ved Udsigten til at se ham snart igen.

„Helsen har a visnok nu faaet alting med mig,“ sa Per, han stod og keg ind i det hæsle Hul, der havde været Rammen om hans Liv det sidste Aar, og som nu sendte sit stinkende Farvel ud imod ham.

Pers sidste Ord bragte det atter til at sortne for stakkels Dorre.

„A begriber ett, hvordan a skal hold'et ud!“ hulked hun frem.

„Snak om en Ting!“ sa Per. „Nu kommer der jo en ny Karl; han bliver saamænd nok ligesaa gjev, som a har været.“

„A forstaar ett, Pej, hvordan du kan nænne at sige saadan no til mig; du ved jo godt, te der er ett andre end dig i mine Tanker tidlig og silde.“

„Jamen saadan har a jo aldrig bedt dig om at tænke paa mig, Dorre.“

„Aa Pej, du skal altid vær saa haard!“ klaged Dorre under en ny Graadstrøm.

„Ja da er det imod min Vilje,“ sa Per. „Men a tænker iløwle, te det skal vis sig en Gang, te den handier mildest der handier ærligt.“

Synderlig flere Ord blev der ikke talt. Dorre la Forklædet for sit Ansigt og gik ind i Kustalden for at blive Hæret over sin Graad. Per skumped ud af Porten med